

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 490: Tướng Mà Phi Tướng, Sắc Tức Là Không. Phi Tướng Mà Tướng, Không Tức Là Sắc. Tướng Tức Phi Tướng, Phi Tướng Tức Tướng, Chính Là Chân Thật Nghĩa Của Như Lai Tạng, Cho Nên Gọi Là Như Lai Thuyết

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 043)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Tướng mà phi tướng, sắc tức là không. Phi tướng mà tướng, không tức là sắc. Tướng tức phi tướng, phi tướng tức tướng, chính là chân thật nghĩa của Như Lai Tạng, cho nên gọi là Như Lai thuyết.】

Đây là giải thích câu kinh văn ở phía sau, “thị cố Như Lai thuyết danh thật tướng” (cho nên Như Lai nói tên là thật tướng). Tại sao phải dùng “Như Lai nói”, mà không dùng “Phật nói”? Mấy câu này đã nói rất rõ ràng, rất minh bạch cho chúng ta rồi. Tất cả Đại thừa pháp đều là Thế Tôn vì chúng ta mà thuyết minh chân tướng của vũ trụ nhân sinh, thật tướng chính là chân thật tướng. Chân thật tướng không những không dễ nói, mà thực tại phạm phu chúng ta cũng rất khó thể hội. Chúng ta ở trên kinh Đại thừa, đối với cách thuyết pháp của Phật, chính là phương pháp thuyết pháp, thực tại khâm phục sự khéo léo của Ngài, chỗ không thể nói Ngài cũng đã nói ra được. Cái sự “nói ra được” này, cổ đại đức có một tỷ dụ, giống như vẽ tranh, thủ pháp Ngài dùng là “hồng vân thác nguyệt” (vẽ mây nảy trăng); mặt trăng vẽ không ra thì vẽ đám mây, trong đám mây lộ ra một mảnh trắng, chẳng phải là đã hiển thị ra mặt trăng rồi sao? Thế Tôn vì chúng ta giải thích chư pháp thật tướng, thủ pháp rất gần với phương pháp này. Thật tướng nói không ra, nên Ngài đã mượn cách gợi mở gián tiếp để làm nổi bật cái thật tướng đó lên, Ngài dùng phương pháp này.

Ngài nói cho chúng ta biết thật tướng đã không phải là tướng mà cũng không phải là phi tướng; tướng là sắc tướng, là hữu tướng, còn phi tướng là không. Thuyết minh chân tướng vốn không thể nói là có, cũng không thể nói là không; hai bên không và có đều không thể nói, vậy thì nói như thế nào? Chỉ có

thể nói “tướng mà phi tướng, phi tướng mà tướng”, dùng phương pháp này để nói, để chúng ta từ trong đó mà đi thể hội. Trong “Tâm Kinh” có nói “sắc tức thị không, không tức thị sắc”, “sắc bất dị không, không bất dị sắc”. Quý vị hãy ở trong câu này mà đi thể hội. Cách nói như thế này, thực ra mà nói thật đúng là một chữ cũng chưa từng nói, một câu cũng chưa từng nói; cái gọi là “thuyết nhi vô thuyết, vô thuyết nhi thuyết” (nói mà không nói, không nói mà nói), chúng ta cần phải ở trong đây mà đi thể hội. Thực sự thể hội được rồi, cái gọi là “kiến nhi vô kiến, vô kiến nhi kiến” (thấy mà không thấy, không thấy mà thấy), “thính nhi vô văn, vô văn nhi thính” (nghe mà không nghe, không nghe mà nghe), vậy thì quý vị đã nắm được chút vị đạo rồi, pháp vị chân thật đó bạn mới có thể lãnh hội được vài phần.

Phía trước chúng ta đã từng đọc qua, chư pháp nhất như. “Một” thì không có gì để nói, “hai” mới có thể nói, vậy “một” thì nói làm sao? Chư pháp là tất cả pháp, là vạn pháp, vạn pháp nhất như. Cho nên chữ “thuyết” này, quả thực có sự thiện xảo của nó, người bây giờ gọi là kỹ xảo.

“Phi tướng mà tướng, không tức là sắc. Tướng tức phi tướng, phi tướng tức tướng”. Từ trong đây mà hiển thị ra chân thật nghĩa của Như Lai Tạng. Trong “Đại Phật Đảnh Thủ Lăng Nghiêm Kinh” có giảng Như Lai Tạng, Như Lai Tạng là gì? Chính là chân như, chính là bản tánh, chính là Như Lai, chính là nhất như mà trên kinh này đã giảng, đều là cùng một ý nghĩa, phía trước đã báo cáo qua với quý vị rồi. Thế Tôn luôn luôn nêu một sự việc mà nói ra rất nhiều danh tướng, dụng ý là bảo chúng ta đừng chấp trước, bảo chúng ta ly danh tự tướng, ly ngôn thuyết tướng, ly tâm duyên tướng; vừa tiếp xúc liền minh liễu, liền ngộ nhập. Đây là mục tiêu giáo học của Phật, là để chúng ta ngộ nhập thật tướng. Chủ trương của nhà Thiền là yêu cầu chúng ta minh tâm kiến tánh, những phương pháp này đều là phương pháp dạy người minh tâm kiến tánh. Tại sao chúng ta không thể kiến tánh? Thực tại mà nói chúng ta không khéo học; Phật thì khéo dạy, chúng ta lại không khéo học. Điều Phật dạy là hai bên đều không dính mắc (bất trước), điều chúng ta học lại là không dính mắc bên này thì lại dính mắc bên kia, nhất định phải chấp trước, đây chính là không khéo học. Cho nên học mấy chục năm, học cả một đời đều không thể kiến tánh, đều không hiểu được chân thật nghĩa của Như Lai. Lỗi lầm là ở phía chúng ta, phía bên Phật quả thực không có lỗi lầm. Chúng ta muốn tìm khuyết điểm của Phật, thực sự là một chút cũng tìm không ra. Cho nên nói là “Như Lai thuyết”. Như Lai, Thế Tôn ở trong bốn kinh có giải thích ý nghĩa này với chúng ta, “Như Lai giả,

chư pháp như nghĩa” (Như Lai có nghĩa là các pháp đều như), chính là chư pháp nhất như. Chư pháp nhất như, thực tại mà nói chính là lý nhất tâm bất loạn mà Tịnh tông đã giảng, là minh tâm kiến tánh mà Thiền tông đã giảng, là thật tướng mà bốn kinh đã nói.